

СПРАВА «РУСАНДУ ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF RUSANDU v. UKRAINE)

(Заява № 23047/20)

Стислий виклад рішення від 01 квітня 2021 року

На момент подання заяви до Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявник відбував покарання у виді довічного позбавлення волі в установі виконання покарань.

До Європейського суду заявник скаржився за статтею 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на покарання у виді довічного позбавлення волі без перспективи звільнення.

Розглянувши скаргу заявника, Європейський суд зауважив, що Конвенція не забороняє застосування покарання у виді довічного позбавлення волі до осіб, яких було визнано винними у вчиненні особливо тяжких злочинів, наприклад, у вбивстві. Однак, для того, щоб таке покарання відповідало вимогам статті 3 Конвенції, воно має бути *de jure* та *de facto* скоротним, що означає як наявність у засудженого перспективи звільнення, так і можливість перегляду вироку.

Посилаючись на свою попередню практику, зокрема рішення у справі «Петухов проти України (№2)», Європейський суд зазначив, що не вбачає жодних фактів або аргументів, здатних переконати його дійти іншого висновку щодо прийнятності та суті скарги заявника, та констатував порушення статті 3 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що вона свідчить про порушення статті 3 Конвенції;

3. *Постановляє*, що встановлення порушення само по собі становить справедливу сатисфакцію.»